

opnaa det, men ville de give mig Lov til at fortsætte, vil jeg nok blive istand til at forklare mig. Naar man erkjender, at hvis man handlede saaledes i private Forhold, vilde det fremkalde et Brud, saa siger jeg, er man inde paa et Omraade, hvor man ikke staar saa frit, som man staar overfor et nyt Forlangende om en ny Bevilling. Havde det været første Gang, der var Tale om et Lønningstillæg, vilde jeg ikke et Døgn være i Tvivl om, at dette Thing vilde være fuldt berettiget og istand til at hævde den Stilling, kun at give Lønningstillæg til 2,500 Kr. Ingen Magt i Verden vilde være istand til at drive det videre. Men efter i 5 Aar at have givet dette Tillæg, synes det mig, at Thinget selv maa have en Følelse af det Uholdbare i nu at negte det. Det er Noget, som de paagældende Embedsmænd maa føle er en Uret; de kunne ikke forklare sig, hvorfor de skulle lide et saadant Udbredt i den Indtægt, som man hidtil har erkjendt, at de bør have. — Den ærede Ordfører søgte med al den Behændighed i at anvende Sproget, som han raader over, at tilsløre, at Stridspunkterne her egentlig have noget Stort at betyde, og sagde, at det i Grunden var en Kamp, som han ikke vidste, hvorfor man reiste den, men nu var den der engang, og Folkethinget kunde ikke give efter. For ham faaede det altsaa ud som Noget, der ikke havde noget at betyde, thi Parlamentarismen talte man ikke om, det var et tilbagelagt Stadium, og Kongemagtens Ret hørte man endnu mindre tale om. Men om det er lykkedes den ærede Ordfører at tilsløre, hvad Kampen dreier sig om, var den ærede næstforegaaende Taler (Hansen, Svendborg Amts 2den Valgkreds) uslaanssom nok til at tage Sløret bort, thi han oplyste, at det, som Kampen dreiede sig om, var netop Ministeriets Forbivnen. Ministrene kunde ikke gjøre noget Bedre end at gaa deres Vej. Naar Ministeriet gjorde dette, saa var der Fred og ingen Fare. Altsaa, hele den finde og kløgtige Argumentation, som den ærede Ordfører fremsatte, blev splintret af det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds. Jeg vil endnu om Embedsmændenes Lønningstillæg sige, at jeg, som jeg sagde før, erkjender, at, hvis det var første Gang, der var Tale om et Lønningstillæg, saa var dette Thing fuldt berettiget til at stille sig paa det Standpunkt, som det nu gjør, ikke at ville give Tillæg til mere end til Lønningen paa 2,500 Kr. Jeg bestrider ikke, at Folkethinget ogsaa endnu kan gjøre det fra sit nuværende Standpunkt, men jeg benægter, at det kan gjøre det uden at tilføie de Mænd, der hidtil have faaet Lønningstillæg indtil 4,400 Kr., Uret. Det maa betragtes som en Uret, der tilføies dem. Det har jeg ikke villet være med til. Jeg har ikke kunnet ifølge, at der er nogen rimelig Grund til at berøve disse Mænd, hvis Lønning falder mellem 2,500 og 4,400 Kr., den Lønningss-

forhøielse, som man i en Række af Aar har erkjendt, at de burde have, og derfor har jeg sluttet mig til den Side, som er stemt for at give dem dette Tillæg; men jeg erkjender, at naar Folkethingets Flertal ikke tager i Betænkning at tage det Ansvar paa sig at berøve disse Embedsmænd det Lønningstillæg, de hidtil have haft. . . (Stemmer: Berøve!) . . . Ja, tage det fra dem, lade dem miste det; det er det Samme, hvilket Udtryk man bruger, de faaede det ikke. Naar Folkethingets Flertal, siger jeg, ikke tager i Betænkning at paatage sig det Ansvar, ser jeg ikke, at Høire har nogen Magt til at skaffe dem noget Mere, og det viste sig ogsaa i det foregaaende Aar, da de ikke fik det. . . (Afbrydelse) . . . Der er ikke Leilighed til at svare paa ethvert Ord, der fremsføres, men et æret Medlem siger: Hvis var Skylden? Skal han svare, siger han: Det var Høires! Og jeg siger: Det var Folkethingets Flertals. Det er ikke rigtigt, synes jeg, at kaste den Slags Stikord til en Taler. De egne sig kun til at forstyrre, og er det Meningen at forstyrre, kunne de Herrer sagtens gjøre det, men jeg tror ikke, det geraader dem selv til nogen videre Værd. Jeg vil imidlertid sige, at dersom det var muligt, at man, uagtet man ikke kan faa Folkethinget til at bevilge et Lønningstillæg til Embedsmænd med Lønning fra 2,500 til 4,400 Kr., dog kunde skaffe Embedsmænd med en Lønning indtil 2,500 Kr. et Lønningstillæg, saa vilde jeg ikke være med til at forhindre det. Jeg vil derfor ikke følge den Opfordring, som Høires Ordfører idag har stillet om at stemme mod Venstres Vædringsforslag. Jeg vil afholde mig fra at stemme over deres Forslag. Jeg vil lade dem tage det hele og fulde Ansvar for, hvad de gjøre, hvis de forhindre, at nogle af Embedsmændene faaer Noget. Jeg vil holde mig aldeles ude fra det, jeg vil afholde mig fra at stemme over det Vædringsforslag at nedsette Lønningstillæget til 2,500 Kr. — Jeg vil slutte med at sige et Par Ord til den ærede Ordfører i Anledning af, at han udtalte Glæde over, at man ikke hørte mere tale om Parlamentarisme. Det, man taler om, og det, man gjør, er i Birteligheden kun sigtet paa at fjerne Ministeriet. Det er det Samme, enten man kalder det Parlamentarisme, eller man kalder det med et andet Navn, thi det er dog kun en politisk Magtkamp, der spæres: det er ikke nogen Kamp om Realitetspunkter, der er Tale om. Var det Bevillingernes Realitet, der var Tale om, var Folkethinget stærkt, men naar disse Vædringsforslag, disse Stridspunkter kun ere Midler, der bruges i den politiske Kamp, gjør det ikke Folkethinget stærkere, end det var iforveien, om man bruger saadanne Midler eller andre Midler. Naar den ærede Ordfører ogsaa glædede sig over, at man var fri for at høre tale om Kongemagten og Thronen, da er det jo Noget, man kan være fri for at høre tale om, men derfor er Kongemagtens og Thronens Betydning ikke afføkket,